

Arrest

nr. 189 422 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2017 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 25 augustus 2015 België binnen in het bezit van een paspoort met visum type C. Haar verblijf wordt toegestaan tot 15 november 2015.

Op 7 september 2015 schrijft verzoekster zich in voor het schooljaar 2015-2016 voor een vorming tandprothesetechnicus bij de EFP (centre de formation permanente pour les indépendants et les P.M.E. de Bruxelles).

Op 10 september 2015 vraagt verzoekster een tijdelijk verblijf aan voor deze studie. Deze aanvraag wordt niet geregistreerd omdat zij onregelmatig is ingediend.

Op 27 oktober 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 januari 2016 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief naar de burgemeester van Antwerpen met de vraag om verzoekster uit te nodigen bepaalde documenten voor te leggen.

Op 28 januari 2016 neemt verzoekster kennis van deze brief en zij legt documenten voor.

Op 4 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 4 februari 2016 wordt tevens ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen worden op 14 februari 2017 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 13 maart 2017 worden deze beslissingen ingetrokken.

Op 13 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen. Dit is de bestreden beslissing:

"VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 26/10/2015 bij de burgemeester van Antwerpen door de advocaat van A. N., geboren te T. op (...) 1994, onderdaan van Marokko, verblijvende te Antwerpen, in toepassing van art 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 15 juli 1996 en van 15 september 2006, teneinde de toestemming te verkrijgen om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikels 58 en 59 van voorvermelde wet, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene van de gemeentelijke diensten van Antwerpen een aankomstverklaring geldig van 25/08/2015 tot en met 15/11/2015 heeft verkregen na voorlegging van nationaal paspoort en het erin bevestigde visum C wat toeliet om voor een periode van negentig dagen de Schengenzone als toerist te betreden.

Overwegende dat betrokkene op 26/10/2015 een aanvraag indiende teneinde een verblijfstitel als student te bekomen.

Overwegende dat de solvabiliteit van de garant die een verbintenis tot ten laste neming conform bijlage 32 heeft aangegaan ten voordele van de betrokkene ontoereikend is. Uit het aanslagbiljet van de belastingen en de betaalfiches die tot staving van de aanvraag voor een machtiging tot voorlopig verblijf zijn voorgelegd blijkt immers dat het netto maandinkomen van de garant niet voldoende is om in zijn persoonlijke behoeften en die van zijn huisgezin (3 personen ten laste) te voorzien en de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 juni 1983. Immers, betrokkene legt een attest voor van de Christelijke Mutualiteit dat diens garant in januari 2017 een arbeidsongeschiktheidsuitkering uitgekeerd werd ten belope van 1785,42 euro. Gelet op het feit dat blijkt uit het aanslagbiljet betreffende aanslagjaar 2015 aanwezig in het dossier van betrokkene dat de garant drie personen ten laste heeft, dient de garant om betrokkene ten laste te nemen als student een maandelijks inkomen te hebben van 2237 euro. Bijgevolg is de financiële dekking van het verblijf van de student niet gegarandeerd.

Bovendien legde betrokkene ter staving van haar aanvraag geen medisch attest conform de bijlage van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat betrokkene vrij is van de erin vermelde ziekten en aandoeningen voor.

Gelet op de boven aangehaalde elementen, dient de door betrokkene ingediende aanvraag te worden geweigerd en dient betrokkene gevolg te geven aan het haar heden betekende bevel om het grondgebied te verlaten.”

Op 13 maart 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van het redelijkheidsbeginsel; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Verzoekster deed volledig conform de instructies van de diensten van de staatssecretaris een aanvraag conform artikel 9bis Vw.

Een dergelijke aanvraag dient te worden gebaseerd op artikel 9, 2de lid Vw. en artikel 25/2 Besluit Vw, en men diende derhalve aan verzoekster de kans te geven de nodige documenten in te dienen.

Verzoekster kreeg deze kans niet, gelet op de verkeerde instructies die men aan verzoekster gaf.

De staatssecretaris zag blijkbaar zijn fout in, gelet op de beslissing die hij nam op 4 februari 2016.

De staatssecretaris nam in zijn beslissing de elementen op om de vraag van verzoekster te weigeren alsof zij een correcte aanvraag had ingediend, gebaseerd op het correcte artikel in de Vw. Evenwel werd aan verzoekster niet de kans gegeven om bijkomende argumenten en documenten over te maken aan de diensten van de staatssecretaris.

Daarenboven ‘vergat’ men de beslissing aan de gemeente te bezorgen, zodat verzoekster al sinds haar aanvraag in de onzekerheid leeft. Het is pas sinds het aandringen van de raadsman van verzoekster, dat de beslissing aan de gemeente werd opgestuurd. Dat is dan ook de reden waarom de beslissing van 4 februari 2016 pas aan verzoekster werd overhandigd op 14 februari 2017. Verzoekster treft hier derhalve geen schuld in.

Nadat de raadsman van verzoekster beroep had aangetekend tegen de beslissing van 4 februari 2016, werd de beslissing op 14 maart 2017 plots ingetrokken, en werd er aan verzoekster op 4 april 2017 een nieuwe beslissing overhandigd, gedateerd op 13 maart 2017.

Thans weigert de staatssecretaris opnieuw om verzoekster een verblijfsvergunning te geven in het kader van haar studies. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

‘(...) overwegende dat de solvabiliteit van de garant die een verbintenis tot tenlasteneming conform bijlage 32 heeft aangegaan ten voordele van de betrokkene ontoereikend is. Uit het aanslagbiljet van de belastingen en betaalfiches die tot staving van de aanvraag voor een machtiging tot voorlopig verblijf zijn voorgelegd blijkt immers dat het netto maandinkomen van de garant niet voldoende is om in zijn persoonlijke behoeften en die van zijn huisgezin (3 personen ten laste) te voorzien en de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 juni 1983. Immers, betrokkene legt een attest voor van de Christelijke Mutualiteit dat diens garant in januari 2017 een arbeidsongeschiktheidsuitkering uitgekeerd werd ten belope van 1785,42 Euro. Gelet op het feit dat blijkt uit het aanslagbiljet betreffende aanslagjaar 2015 aanwezig in het dossier van betrokkene dat de garant drie personen ten laste heeft, dient de garant om betrokkene ten laste te nemen als student een maandelijks inkomen te hebben van 2237 Euro. Bijgevolg is de financiële dekking van het verblijf van de student niet gegarandeerd.’

Deze argumentatie mist alle redelijke grondslag. Ingevolge het administratieve geklungel van de staatssecretaris, krijgt verzoekster pas een beslissing betekend op 4 april 2017, te weten ruim 1,5 jaar ná de aanvraag.

De staatssecretaris argumenteert dat er onvoldoende financiële middelen zijn voor de garant om verzoekster ten laste te nemen. Door de zeer lange periode dat verzoekster reeds in België studeert, en

het feit dat zij gedurende deze hele periode bij de garant heeft geleed, tonen verzoekster en de garant aan dat zij weldegelijk voldoende middelen hebben om verzoekster financieel te onderhouden!

Daarnaast argumenteert de staatssecretaris het volgende:

“Bovendien legde betrokkene ter staving van haar aanvraag geen medisch attest conform de bijlage van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat betrokkene vrij is van de erin vermelde ziekten en aandoeningen voor.”

Dit is evenwel niet ernstig, omdat verzoekster volledig conform de instructies van de overheid een aanvraag conform artikel 9bis Vw deed. Zij voegde daarbij op eigen initiatief diverse stavingsstukken, doch inderdaad niet het medisch attest. Indien de bevoegde overheid van in het begin van de procedure de correcte procedure had gevolgd, dan had men dit ook aan verzoekster dienen te vragen om zulks voor te leggen. Thans heeft verzoekster zelfs deze kans niet gekregen!

Nu, halverwege haar studies, krijgt ze een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zulks is onredelijk, aangezien verzoekster heeft gestudeerd. En met succes!

De beslissing doorstaat de toets van het redelijkheidsprincipe hoegenaamd niet.

Indien aan verzoekster was gevraagd om de aanvraag op een juridische correcte manier te doen, dan had verzoekster de kans gehad om de nodige bewijsstukken in te dienen om zo een positieve beslissing te bekomen.

Door de miskennis van deze artikels en beginselen van behoorlijk bestuur heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste en enig middel

In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- Het redelijkheidsbeginsel.*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing terecht als volgt werd gemotiveerd :

“Overwegende dat betrokkene van de gemeentelijke diensten van Antwerpen een aankomstverklaring geldig van 25/08/2015 tot en met 15/11/2015 heeft verkregen na voorlegging van het nationaal paspoort en het erin bevestigde visum C wat toeliet om voor een periode van negentig dagen de Schengenzone als toerist te betreden. Overwegende dat betrokkene op 26.10.2015 een aanvraag indiende teneinde een verblijfstitel als student te bekomen. Overwegende dat de solvabiliteit van de garant die een verbintenis tot tenlasteneming conform bijlage 32 heeft aangegaan ten voordele van de betrokkene ontoereikend is. Uit het aanslagbiljet van de belastingen en de betaalfiches die tot staving van de aanvraag voor een machtiging tot voorlopig verblijf zijn voorgelegd blijkt immers dat het netto maandinkomen van de garant niet voldoende is om in zijn persoonlijke behoeften en die van zijn huisgezin (3 personen ten laste) te voorzien en de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 juni 1983. Immers, betrokkene legt een attest voor van de Christelijke Mutualiteit dat diens garant in januari 2017 een arbeidsongeschiktheidsuitkering uitgekeerd werd ten belope van 1785,42 euro. Gelet op het feit dat blijkt uit het aanslagbiljet betreffende aanslagjaar 2015 aanwezig in het dossier van betrokkene drie personen ten laste heeft, dient de garant om betrokkene ten laste te nemen als student een maandelijks inkomen te hebben van 2237 euro. Bijgevolg is de financiële dekking van het verblijf van de student niet gegarandeerd.

Bovendien legde betrokkene ter staving van haar aanvraag geen medisch attest conform de bijlage van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat betrokkene vrij is van de erin vermelde ziekten en aandoeningen voor. Gelet op de boven aangehaalde elementen dient de door betrokkene ingediende aanvraag te worden geweigerd en dient betrokkene gevolg te geven aan het haar heden betekende bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student diende te worden betekend.

Verzoekende partij kan geenszins voorhouden dat de bestreden beslissing redelijke grondslag mist.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich vergist heeft, daar de bestreden beslissing deels gesteund wordt op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, merkt verweerder op dat deze kritiek niet dienstig is.

Verweerder laat gelden dat een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van een student, op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet, moet ingediend worden bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Evenwel heeft verzoekende partij haar aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend in België.

Om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen in België, dient de verzoekende partij buitengewone omstandigheden aan te tonen die de aanvraag in België rechtvaardigen.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft terecht haar beslissing gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Daarnaast meent verzoekende partij dat verweerder de bestreden beslissing ‘vergat’ te bezorgen aan de gemeente.

Uit een e-mail dd. 30.01.2017, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt duidelijk dat verweerder op 02.02.2016 instructies heeft gestuurd naar stad Antwerpen. Evenwel zouden die instructies niet aangekomen zijn, waar verweerder geen schuld treft.

De kritiek van verzoekende partij is weinig ernstig.

De bestreden beslissing steunt tevens op de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling (die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen) moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der (in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°), bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan (de Minister) of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

(De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.)”

Artikel 59 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Al de (door de overheid) georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatig leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”

Uit artikel 58 van de Vreemdelingenwet blijkt ontegensprekelijk dat dat verzoekende partij een medisch attest dient voor te leggen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde terecht dat dat verzoekende partij bij haar aanvraag geen medisch attest heeft voorgelegd.

Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student dient te worden verworpen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending

van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de solvabiliteit van de garant die een verbintenis tot ten laste neming heeft aangegaan, ontoereikend is en dat verzoekster geen medisch attest voorlegde. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat het onredelijk is te stellen dat de garant onvoldoende solvabel is en dat zij niet wist dat zij een medisch attest moest voorleggen. Voorts uit verzoekster kritiek op het feit dat haar niet de kans werd gegeven alle nodige documenten voor te leggen en op het feit dat de kennisgeving van de bestreden beslissing meer dan een jaar op zich liet wachten.

3.3.3. Waar verzoekster aanvoert dat haar niet de kans werd gegeven om de nodige documenten in te dienen, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 28 januari 2016 aan verzoekster een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 6 januari 2016 ter kennis werd gebracht, waarin aan verzoekster wordt gevraagd om binnen de vijftien dagen volgende documenten voor te leggen: een verbintenis tot tenlasteneming of een attest waaruit blijkt dat zij een studiebeurs of studielening heeft, en reeds behaalde diploma's of studiecertificaten, werkgeversattesten.

In antwoord hierop dient verzoekster bewijzen in van de inkomsten van de garant voor het jaar 2015 en zijn aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen voor het aanslagjaar 2015 - inkomstenjaar 2014.

Verzoekster kan dus niet voorhouden dat zij de kans niet kreeg om de nodige documenten in te dienen.

Tevens wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters raadsman eerst via e-mail een aanvraag had ingediend op 10 september 2015. Op 16 september 2015 ontving hij het antwoord dat deze aanvraag niet werd geregistreerd en dat de aanvraag via de gemeente van verblijf moest worden ingediend. Verzoekster werd dus na 6 dagen reeds verwittigd van het feit waar zij haar aanvraag op correcte wijze kon indienen.

3.3.4. Verzoekster uit kritiek op de kennisgeving van de bestreden beslissing, die plaatsvond meer dan een jaar na de aanvraag.

Verzoekster heeft geen belang bij dit onderdeel van het middel, gezien zij ondertussen, blijkens de gegevens van het dossier, haar studie heeft verdergezet. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekster geen wetbepaling of beginsel aanvoert die of dat zou geschonden zijn door het feit dat de kennisgeving op zich heeft laten wachten.

3.3.5. Verzoekster voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing, met name dat de solvabiliteit van de garant ontoereikend is, elke redelijke grondslag mist. Verzoekster wijst erop dat zij reeds een lange periode in België studeert en dat zij gedurende deze hele periode bij de garant heeft geleefd,

waardoor is aangetoond dat deze garant en verzoekster zelf wel degelijk voldoende middelen hebben om verzoekster financieel te onderhouden.

De motieven van de bestreden beslissing in dit verband luiden als volgt:

“Overwegende dat de solvabiliteit van de garant die een verbintenis tot ten laste neming conform bijlage 32 heeft aangegaan ten voordele van de betrokkene ontoereikend is. Uit het aanslagbiljet van de belastingen en de betaal fiches die tot staving van de aanvraag voor een machtiging tot voorlopig verblijf zijn voorgelegd blijkt immers dat het netto maandinkomen van de garant niet voldoende is om in zijn persoonlijke behoeften en die van zijn huisgezin (3 personen ten laste) te voorzien en de kosten van een student te dragen zoals deze zijn omschreven in artikel 60 van de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 juni 1983. Immers, betrokkene legt een attest voor van de Christelijke Mutualiteit dat diens garant in januari 2017 een arbeidsongeschiktheidsuitkering uitgekeerd werd ten belope van 1785,42 euro. Gelet op het feit dat blijkt uit het aanslagbiljet betreffende aanslagjaar 2015 aanwezig in het dossier van betrokkene dat de garant drie personen ten laste heeft, dient de garant om betrokkene ten laste te nemen als student een maandelijks inkomen te hebben van 2237 euro. Bijgevolg is de financiële dekking van het verblijf van de student niet gegarandeerd.”

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster deze motieven inhoudelijk niet betwist. Dienvolgens toont zij niet aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De omstandigheid dat verzoekster ondertussen in België heeft verbleven bij de garant en haar studies verder gezet heeft, volstaat niet om aan te tonen dat de solvabiliteit van de garant *in casu* toereikend is en de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoekster in het middel ook spreekt over middelen waarover zij zelf zou beschikken (*“tonen verzoekster en de garant aan dat zij weldegelijk voldoende middelen hebben om verzoekster financieel te onderhouden”*), wat dan eerder lijkt te stroken met de vaststelling in de bestreden beslissing dat de solvabiliteit van de garant ontoereikend is.

3.3.6. Verzoekster uit kritiek op het motief dat zij geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij vrij is van bepaalde ziekten en aandoeningen. Zij wist niet dat dit voorgelegd moest worden en men heeft haar dit niet gevraagd.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zich daarin geen medisch attest bevindt waaruit blijkt dat verzoekster vrij is van bepaalde ziekten en aandoeningen. Deze vaststelling steunt bijgevolg op een correcte feitenvinding.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een antwoord inhoudt op de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf als student. Het motief dat de solvabiliteit van de garant ontoereikend is, volstaat reeds om deze machtiging te weigeren. Het in de bestreden beslissing vermelde artikel 60 van de vreemdelingenwet verduidelijkt de vereiste, vermeld in artikel 58 van de vreemdelingenwet, van te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, dit is dus een voorwaarde om een machtiging tot verblijf te kunnen verkrijgen als student.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoekster inzake het niet voorgelegde medisch attest kritiek uit op een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekster ervoor gekozen heeft om met een toeristenvisum België binnen te komen en pas daarna vanuit België een aanvraag in te dienen als student. Verzoekster had ook een visumaanvraag als student kunnen indienen, in dat geval had de ambassade haar uitleg kunnen verstrekken inzake de voor te leggen documenten.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.7. Waar verzoekster verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt opgemerkt dat dit bevel niet de bestreden beslissing uitmaakt en evenmin wordt aangevochten in een andere zaak.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET